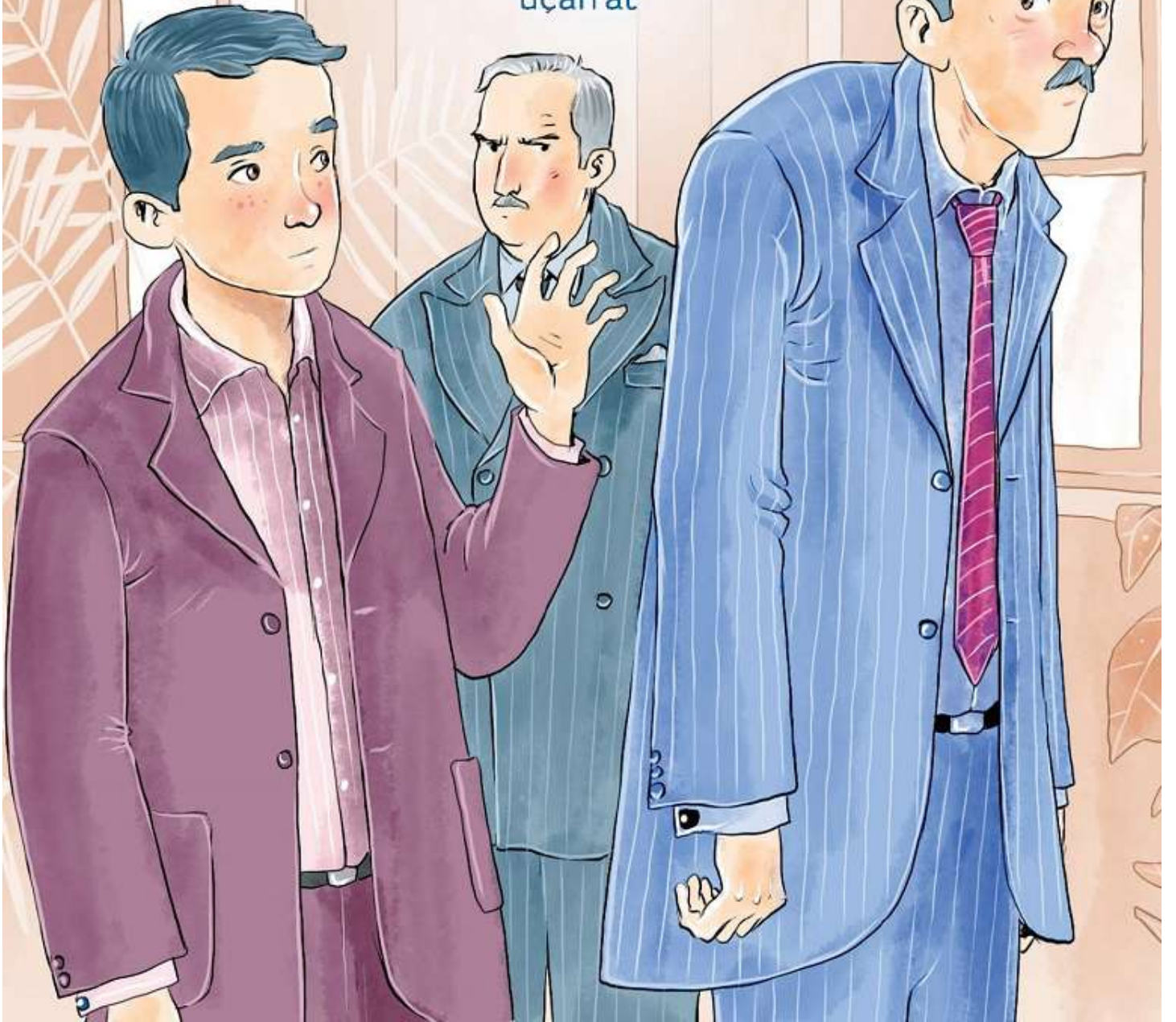

KEMALETTİN TUĞCU

Benim Babam

uçan at

uçan at
yayınları

BENİM BABAM

Yayın No: 91

Yadigâr Öyküler Dizisi: 17

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2020

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-91-0

1. Basım: Temmuz 2020

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
BENİM BABAM

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

BENİM BABAM

Büyükbabam bir yandan içini çekiyor bir yandan da beni teselli ediyordu:

– Artık ağlama Orhan, ölüm annen için bir kurtuluştu. Ben onun babası olduğum hâlde onun bu sıkıntılarından kurtulmasını istiyordum. Bak ne o iniltiler, kıvranmalar ne de o haykırmalar var. Şimdi derin bir rahatlığa kavuştun.

Evet, bunları ben de biliyordum. İyi olmayacağı belli olan bir hastanın gece gündüz ağlaya ağlaya kıvranması istenemezdi. Bir gün daha yaşamak onun için bir gün daha acı çekmek demekti. Fakat o annemdi. Üzülmemek elimde değildi. Artık evde bakılamadığı için hastaneye kaldırılmış ve sonunda hayatını kaybettiği haberi gelmişti.

Artık annemin yerine kocaman bir mezarlıkta bir toprak tepeciği bulunuyordu. Oraya büyükbabama beraber gitmiş, onu toprağına yerleştirmiş ve sonra onu orada bırakarak dönmüştük.

Büyükbabamın yanında üç gün kaldım. Fakat o kadar fakir bir adamdı ki azıcık emekli ikramiyesi ile aldığı harap evinde bir de ben olunca dul olan teyzem ve çocuğu aç kalıyordu.

Babamın yanına dönmem gerekti. O zamana kadar bana baba sevgisi göstermemişti ve annemin hastalığı sırasında da eve gelmemeye başlamıştı.

Annemi çok severdi ama uzun süren hastalık onu bıktırmıştı. İş yerinde nöbetçi olduğunu bahane eder ve eve gelmezdi.

Eve geldiğim akşam babamı epeyce **müteessir** gördüm. Dört odalı kira evinde bir o vardı bir de ben. Pek beceremediği hâlde, elinden geldiği kadar yemek hazırlamıştı. Yarım yamalak bir sofraya kurmuş; ekmeği dilimlemiş, bir sahana yumurta kırmış, aldığı helvadan koymuştu.

O zamana kadar baba bildiğim adamla bunun son yediğim yemek olduğunu bilemezdim.

– Sen yemeğini ye, demişti. Ben kalanını ısıtır yerim.

Benim canım bir şey istemiyordu. O evde, iyi zamanlarında hep sefaletle güreşir gibi durmadan iş gören, gece yarılarna kadar mutfaktan çıkmayan annemin ayak seslerini duyar gibiydim.

